

komme til det lykkelige Punkt, hvor Landbruget slet Intet faar for sine Varer, saa ere Landbrugerne i Sandhed paa den grønne Gren, saa kunne de leve helt og holdent af, hvad de tjene paa Arbejdslønnen. Ja, det er det ene Bevis, men man har jo flere gode Bewiser for, hvilket Held Kunstsmørret vilde være for vort Landbrug. Hæve vi ikke hørt, hvorledes Prisen vil stige paa Talg f. Ex., og hvorledes man vil faae nye Kunder i Kunstsmørfabrikkerne. Hvis vi ikke kunne sælge tilstrækkeligt Natursmør til England, hvilket Held vil det saa ikke være for Landbruget, at vi have Kunstsmørfabrikkerne; saa kunne de kjøbe det. Jeg tror altsaa ikke, at ærede Herrer have Ret, naar de sige, at det aldrig har været deres Standpunkt, at Kunstsmørret vilde være en sand Betsignelse for Landbruget. Det har virkelig været deres Standpunkt, men for saa vidt er det mig virkelig en Tilfredsstillelse at høre, at de nu ere gaaede fra det og nu erkjende, at Kunstsmørret er en tvivlsom Nytte for Landbruget. Det er forresten ikke Noget, jeg hører for første Gang i Dag, det har jeg ogsaa hørt tidligere. Da jeg saa sagde til ærede Herrer: Hvis Kunstsmørret virkelig er til saa stor Nytte for Landbruget, er det saa dog ikke mærkværdigt, at Landbruget skjønner saa lidt paa det? Er det saa ikke mærkværdigt, at man ser alle Landbosforeninger, alle kyndige Meierisolk, de fremmeligste og dygtigste Landmænd, være imod det? Ærede Medlemmer indvendte da imod mig: Tal ikke om Landbosforeningerne o. s. v.! De ere interesserede, de snakke for deres egen Pose! Ja, ganske vist ere de interesserede, men det er jo et Bevis for, at Landboerne i Virkeligheden ikke have den Opfattelse, som ærede Medlemmer tidligere gjorde gjældende, og som det nu er mig kjært at høre, at de opgive, at Kunstsmørret skulde være saadan en Lykke for vort Landbrug. Nei, ved første Behandling havde ærede Kunstsmørvenner et andet Standpunkt, som man kunde forstaa. Jeg tror ikke, det var rigtigt, jeg billiger det langtfra; men da kunde man dog forstaa, hvad ærede Medlemmer sagde. Den Gang holdt de nemlig paa Konsumenterne. Det var den Gang, vi havde den udførelse Arbejder bag Strænten og de generede Skolebørn, som ikke kunde spise deres Fedtebrød. Det kunde man dog forstaa. Man sagde altsaa: Landbruget er ganske vist i høi Grad interesseret i Spørgsmaalet og i, at der bliver sat visse Grændser for Kunstsmørret, men — Hensynet til Konsumenterne! Det var et Standpunkt, som jeg vel tror, blev fremsat meget overdrevent, men det

hadde dog sin Betydning og var Noget, der kunde tales om. Men hvor er nu Konsumenterne henne? Mindretallet har nu af Kjørelse over Arbejderne bag Strænten og de generede Skolebørn stillet sig paa et imødekommende Standpunkt og gjort den store Indrømmelse at forlade Forbudet, har altsaa givet Konsumenterne Kunstsmørret. Saaledes som vi nu have stillet Loven, kan den honette Ambition tilfredsstille sig ved at spise ligesaa megen Tælle, den vil. I den Henseende er der ikke Noget som helst til Hinder. Konsumenterne ere altsaa faldne bort. Ærede Medlemmer kunne ikke længer gøre Konsumentstandpunktet gjældende. (Udførelse). Det ærede Medlem gjør Indbending derimod. Jeg vilde ønske, at ærede Medlemmer vilde sige os saadan 1, 2, 3, Punkt for Punkt, hvilken Interesse Konsumenterne nu have. Ja, jeg skal selv gjøre det for dem, saa kunne de rette mig, hvis jeg siger noget efter deres Mening Urigtigt. Altsaa, vi have stillet et Forslag om Udførselsforbud. Jeg tror, at de Herrer vanstelig ville kunne bevise hvilken Skade, det vil kunne bevirke for de danske Konsumenter, danske Arbejdere og Skolebørn, at vi ikke sende vort Kunstsmør over til England. Dersom de Herrer handle af saa stor Kjærlighed til Konsumenterne, som de sige, de have, saa vilde de netop med Iver slutte sig til Udførselsforbudet, de vilde lade os beholde hele denne Betsignelse herhjemme. Hvorfor tage den fortræffelige Vare, berøve Landets Børn den, og sende den til Engländerne? Jo mere Kunstsmør vi sende til England, desto mindre faae vi jo selv. Hvis de Herrer vilde gøre Konsumentstandpunktet gjældende, vilde de sandelig ikke modsætte sig Udførselsforbudet. Det skader ikke Konsumenterne, tværtimod, skulde man tage Hensyn til Konsumenterne, saa er det sikkert nu, at Udførselsforbudet vilde føre med sig, baade at der blev mere Kunstsmør til de danske Konsumenter, og at de fik det billigere. Saa er der det andet Forslag, som er stillet, det om Farven, men det behøver jeg ikke at dvæle længere ved, det er nu forbi. Vi høre jo, at de Herrer Kunstsmørvenner staa op, den Ene efter den Anden, og sige, at efterat de have været paa Landbohøjskolen, lægge de ikke mere Vægt paa, at Farveparagrafen udgaar. Det ærede Medlem, der nu sidst havde Ordet, udtalte sig jo i den Henseende ganske paa samme Maade som det ærede Medlem for Christed Amts 3die Valgkreds (M. Andersen). De ærede Medlemmer finde, at Kunstsmørret er en saa lækker og tilstaltende Vare, at den slet ikke behøver Farve, i alt Fald hvis der er Noget, som sætter Pris paa Farven, saa